

Han omtalte den senere tids usikre udvikling i *Mellemøsten*. Generelt kunne det siges, at krisen i Mellemøsten udgjorde øjeblikkets største trussel mod verdensfreden.

Visse positive træk på det internationale område havde vist sig i udviklingen i *Europa*. Statsministeren nævnte i denne forbindelse de vesteuropæiske landes skridt til fremme af deres indbyrdes samarbejde og Den tyske Forbundsrepublik og Sovjetunionens aftale om magtafkald. Der var forhandlinger i gang om en tilsvarende aftale mellem Forbundsrepublikken og Polen.

Det ville nu være af stor betydning, at der blev opnået fremskridt i de igangværende firemagtsdrøftelser om Berlin.

De nu påbegyndte forhandlinger mellem fællesmarkedet og EFTA-landene måtte også bedømmes i relation til hele den europæiske situation. Regeringen ville fortsat aktivt medvirke i bestræbelserne for at bringe de europæiske lande nærmere til hinanden og dermed befæste afspændingen mellem Øst og Vest og fjerne de unaturlige skillelinjer, som havde præget Europa i efterkrigsårene.

Statsministeren beklagede, at det ikke var lykkedes at gennemføre NORDEK-traktaten. Under disse omstændigheder var det af så meget større betydning, at de nordiske lande sideløbende med den europæiske markedsudvikling bevarede og styrkede det nordiske samarbejde.

Endelig omtalte statsministeren forhandlingerne om dansk medlemskab af EC sammen med Storbritannien, Norge og Irland, som var indledt den 30. juni 1970.

Folketinget ville i det kommende folketingsår blive stillet over for regeringsinitiativer, som var udtryk for, at regeringen mente, at en nyvurdering af *den økonomiske politik* og dens muligheder var blevet en uomgængelig nødvendighed.

En del af vore problemer hang sammen med ændringerne i udenrigshandelen, men det havde også rokket balancen, at vi samtidig havde påtaget os at udbygge velfærdssamfundet i hastigt tempo, uden at vi havde draget de tilstrækkelige konsekvenser i den økonomiske politik.

Regeringen måtte lægge afgørende vægt på, at der blev